

עת"א 11883/09/19 - שלומי ניאמצי'ק נגד שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים, מדינת ישראל

בית משפט המחוזי מרכז-לוד

עת"א 11883-09-19 ניאמצי'ק(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופט עידו דרואן-גמליאל
עותר	שלומי ניאמצי'ק (אסיר)
נגד	
משיבים	1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים 2. מדינת ישראל

החלטה

פתח דבר

לפניי בקשה לחיוב המשיב בהוצאות העותר. הבקשה הוגשה במסגרת עתירה שהגיש העותר ביום 5.9.19, באמצעות ב"כ עו"ד רות מוחבר, לאפשר לו קיום ביקורים פתוחים, סדורים ורציפים בנוכחות ילדיו הקטינים וידועתו בציבור אחת לשבועיים.

העותר, עצור עד לתום ההליכים בעניינו מיום 11.07.16 ומוחזק באגף הפרדה, מואשם בעבירות רצח, קשירת קשר לפשע ועבירות בנשק

ביום 7.1.20, במהלך הדיון הרביעי בעתירה, הובהר כי העתירה מיצתה את עניינה, שכן העותר זכה בביקורים פתוחים כפי שרצה. באותו מעמד ואף קודם לכן, ביקש העותר כי המשיב יחוייב לשאת בהוצאותיו.

המחלוקת מתמקדת בשאלה האם הליך בן מספר חודשים יכול היה להימנע, כטענת העותר, לו פעל המשיב באופן ראוי וסביר, או שמא הצדק עם המשיב בטענתו כי פעל באופן סביר כל העת על מנת למצוא מזור, כדבריו, לבקשת העותר.

השתלשלות העניינים

ביום 5.9.19 הוגשה העתירה. בנימוקיה צוינה, בין השאר, **החלטת מפקד מחוז מרכז** לאפשר לעותר יום ביקור פתוח עם בת זוגו אחת לחודשיים וביקור פתוח עם ילדיו אחת לחודש.

ביום 27.10.19, הגיש המשיב כתב תשובה בו ביקש למחוק את הבקשה על הסף ונימק זאת, בין השאר, בכך שלא ניתנה כל החלטה מנהלית קונקרטית בעניין וכי לא ניתן לתת לעותר אישור גורף לביקורים. יחד עם זאת צוין כי בקשות פרטניות שמגיש העותר נבחנות ומאושרות במקרים המתאימים, בהתאם לשיקול דעתו של מפקד בית הכלא ובהתאם ליכולת המתקן. בנוסף, פורטה התנגדותה של משטרת ישראל לקיומם של ביקורים פתוחים גורפים זאת נוכח מידע

עמוד 1

מודיעיני המצביע על פעילות פלילית של העותר.

ביום 29.10.19, התקיים דיון ובפתחו, הבהירה ב"כ המשיב כי עתה התברר לה מדברי ב"כ העותר קיומו של נתון אשר לא היה בידיעתה [החלטת מפקד המחוז], ומשכך **התבקשה דחייה** בת 10 ימים כדי לבחון נתון זה ולהגיש כתב תשובה מתוקן. ב"כ העותר התנגדה לדחייה. בית משפט קבע כי יש לאפשר לב"כ המשיב לבחון העניין עד תום, והדיון נדחה ליום 7.11.19.

ביום 5.11.19, הגיש המשיב **בקשה לדחיית מועד** הדיון בעתירה. המשיב הודיע כי ביום 4.11.19 התקבל מענה לפיו ביום 11.7.19, ניתנה החלטה על ידי מפקד מחוז מרכז כי לעותר יותר ביקור פתוח עם בת זוגו אחת לחודשיים וביקור פתוח עם ילדיו אחת לחודש. סיבת הדחייה עתה נועדה לאפשר למשיב לבחון את ההחלטה מחודש יולי 2019 ואת בקשתו של העותר להרחבת כמות הביקורים.

תגובת ב"כ העותר לא אחרה לבוא. באותו יום, 5.11.19, טענה ב"כ העותר כי ההליך המנהלי מוצה כבר ביום 29.7.19, שעה שניתן ההיתר על ידי מפקד המחוז, **נתון שצוין בעתירה**. לטענתה: "די היה בפעולה פשוטה - קריאת העתירה - כדי לחסוך מהעותר את עוגמת הנפש של דחיות מיותרות, לאחר המתנה ארוכה של למעלה מ-3 חודשים לתגובה עניינית מטעם מי מהמשיב". ב"כ העותר ראתה בהתנהגות שב"ס, בנסיבות אלה, התנהגות מזלזלת, סירבה לדחייה נוספת וביקשה לחייב את המשיב בהוצאות. בית המשפט מצא כי טרוניותיה של ב"כ העותר מבוססות אך דחה את הדיון כדי להקל על המשכו.

בהמשך, ביום 10.11.19 שלחה ב"כ העותר הודעת הבהרה בה ציינה כי המשיב טועה פעם נוספת שכן טענתו כי אישור ממפקד המחוז ניתן ביום 11.7.19 אינה נכונה והאישור ניתן לפני למעלה משנה.

בדיון יום 17.11.19, פתחה ב"כ המשיב והבהירה כי **בבוקר הדיון** עודכנה כי הסמכות לעניין ביקוריו של העותר ותדירותם תועבר למפקד בית הסוהר. בקשת העותר נבחנת בחיוב אך **יש צורך ב-3 ימים נוספים** לצורך מתן החלטה סופית. באי כוח המשיב הצרו על ההתנהלות אך הדגישו כי הבירור נערך במהלך כל תקופת הדחייה האחרונה במטרה לקדם את הנושא.

הדיון נדחה אך עם זאת הורה בית המשפט באופן זמני וחד פעמי לאפשר למבקש ביקור פתוח עם בת זוגו וילדיו על פי בחירתו. עוד נקבע כי העתירה להוצאות תידון בתום ההליך.

בדיון שהתקיים ביום 25.11.19, הצהירו ב"כ המשיב כי היתה טעות בכתב התשובה הראשון. האינפורמציה שנמסרה לב"כ המשיב לא היתה מדויקת ו"מותר לרשות לטעות", "אנו לוקחים אחריות לזה". בפרוטוקול, אשר בהסכמת הצדדים תועד רק בחלקו, טענו ב"כ המשיב כי ההחלטה הגורפת שניתנה על ידי מפקד המחוז אינה טעות, אלא שהיתה טעות בסמכות הגורם שנתן אותה. לכן נעשה ניסיון לפתור הבעיה על ידי שכנועו של מפקד המחוז לבטל את ההחלטה הגורפת ולהעבירה למנהל בית הסוהר. לדבריהם, החלטת מפקד המחוז ניתנה בחודש יולי ולא היתה החלטה גורפת קודם לכן. המשיבה טענה כי לאור הערכת הגורמים הרלוונטיים אושרו עתה ביקורים פתוחים של פעם בחודש.

בהחלטתו הציע בית המשפט לצדדים הסדר מסוים והדיון נדחה על מנת שהצדדים ישקלו צעדיהם.

בדיון שהתקיים ביום 7.1.20 נקבע כי העתירה מוצתה שכן העותר קיבל את מבוקשו. אושרו ביקורים פתוחים אחת לשבועיים, כאשר כל בקשה תיבחן לגופה. בשלב זה חזר העותר וביקש כי יפסקו הוצאות לטובתו.

ב"כ המשיב התנגדו להטלת הוצאות וטענו כי לאורך ההליך נעשו ניסיונות להגיע לפתרון, היו עדכונים על שינויים ואין רשלנות בהתנהלות המשיב.

נקבע כי הצדדים ישלימו טיעוניהם בעניין פסיקת ההוצאות בכתב. למשיב ניתנו 21 ימים לצורך מתן הגשת טיעון בכתב. גם להגשת טיעונו בעניין זה ביקש המשיב ארכה בת 14 יום.

טיעוני הצדדים

לטענת המשיב, פנייתו של העותר לשב"ס נעשתה בחודש יולי 2019, אך טרם הועבר לב"כ העותר מענה של כלל הגורמים הרלוונטיים "אצה לב"כ העותר הדרך" וזו הגישה את העתירה כבר בספטמבר 2019.

בישיבה מחודש נובמבר 2019 הצהירו ב"כ המשיב כי: "אירעה תקלה, הרשות טעתה, והרשות פועלת על מנת לתקן את הטעות ולמצוא מזור לעתירת העותר". ואכן, כעבור מספר שבועות, קיבל העותר את הסעד המבוקש בעתירה ועתירתו התייתרה.

המשיב טוען כי פעל ללא לאות ליישם את החלטות בית המשפט, כך שכל דחיית דיון התבקשה לצורך המשך בדיקות ומתן מענה עדכני וממצה ככל הניתן לעותר. התקלה שאירעה אצל המשיב אינה עולה כדי התנהלות שאינה סבירה, ובוודאי שלא כזו המצדיקה השתתפות הוצאות על המשיב לטובת העותר.

ב"כ העותר שטחה אף היא טיעוניה ופירטה בהרחבה רבה את סדר השתלשלות האירועים, תוך שימת דגש על התנהלות לא ראויה ולא סבירה של המשיב, בהימשכות ההליך על פני מספר חודשים, החל מחודש יולי 2019 עת פנתה לראשונה למשיב. דחיית המשיב היו שלא לצורך ותוך התעלמות מהיות העותר מוחלש וחסר אונים ביחס לרשות.

ב"כ ציינה כי שיעור ההוצאות יהיה בשים לב לדיונים הרבים, לדרך ניהול ההליך ע"י המשיב ולעובדה שלמעשה קיבל העותר את הסעד שביקש בעתירתו (ס' 58 לטיעונים).

דין ומסקנות

סעד של הטלת הוצאות על המשיב צריך להישמר למקרים חריגים בלבד, ואפשר שקרובים לקיצוניים, ואין על-כך מחלוקת. השאלה היא, האם ענייננו בא בקהלם של חריגים אלה?

התשובה היא, כן. המשיב פעל באופן שאינו עולה עם התנהלות סבירה ומתוקנת. ראוי היה מלכתחילה לבחון את הבקשה תוך התייחסות לנתון, שצוין בעתירה עצמה, בדבר האישור שניתן על ידי מפקד המחוז זה מכבר. עם זאת חוסר הסבירות בהתנהלות המשיב נוגע להמשך התנהלותו. כאשר נפלה שגגה בהעברת נתון רלוונטי כלשהו לפרקליטות, מצופה היה כי עם איתור הטעות, ימהר המשיב ויתקן טעותו. מן המקובץ עולה כי לא כך היו פני הדברים. המשיב חזר וביקש דחיות חוזרות לצורך בירורים כאלו ואחרים. עיון בטיעוני המשיב בכתב מעלה כי לא הועלתה על ידו עובדה ברורה או נתון כלשהו אשר הצדיק דחיות חוזרות, אלא הועלתה טענה כללית כי המשיב פעל ככל יכולתו לקידום העניין. בטענה זו לא די.

ויודגש, אין בהחלטתי כדי לחוות דעה אודות החלטת המשיב לגופו של עניין, באם מצדיקות נסיבות העניין קבלת

העתירה , אם לאו, אלא אך באשר לדרך התנהלותו ולמעשה לקצב התנהלותו של המשיב.

טענת המשיב כי הפנייה לשב"ס בוצעה בחודש יולי 2019 והועברה לגורמים הרלוונטיים לקבלת מענה, אך חרף זאת מיהרה לה ב"כ העותר והגישה עתירה כבר בספטמבר 2019 תמוהה בעיניי. מדובר בתקופה לא מבוטלת של המתנה, שסיבתה לא הובהרה, ולא מצאתי כי התנהלות העותר היתה נמהרת, כטענת המשיב, בהקשר זה.

עולה אפוא כי נמצא צידוק בהגשת העתירה שכן העותר קיבל לבסוף את מבוקשו. העותר ניסה למצות קודם להגשת העתירה את קידומה בפני המשיב ולא היה שיהוי בהגשת העתירה.

באין ראיות מטעם המשיב לעניין ההוצאות ובאין נקיבת סכום ספציפי אותו הוא תובע, מצאתי לחייב את המשיב בתשלום הוצאות העותר על הצד הנמוך והבטוח, .

לנוכח כלל נסיבות העניין ישלם המשיב לעותר הוצאותיו בסך 5,000 ₪, בצירוף ריבית כחוק מהיום ועד ליום התשלום המלא בפועל.

עותקים לבאי כוח הצדדים.

ניתנה היום, כ"א אדר תש"פ, 17 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.